

skal tages med paa Raad ved alle vigtige Bestemmelser angaaende dit Barn.

Naar saaledes baade praktiske og teoretiske Overvejelser fører en til en saadan Ordning, skulde man saa ikke — selv om den ikke kan forhindre alle Mord paa Plejebørn — forsøge den her hjemme?

Fru Hein er ikke blind for Vanskelighederne ved at gennemføre de Forholdsregler, hun her har peget paa som en mulig Løsning af Plejebørnsforholdene. Vanskelighederne er dobbeltbundede — at skaffe Tilsynsværger, der har Tid til at paatage sig et saa ansvarsfuldt Hverv og Evne til at komme i det rette Tilhidsforhold til den ugifte Moder.

En Berigtigelse.

Redaktionen beder Læserne om Overbærenhed for en Fejl, som er begaaet i sidste Nummer af Bladet. Ved en Omtale af de nyvalgte Landstingsmænd ved Valget i Juli har mange smaa underfundige Omstændigheder, som vi ikke skal gøre Rede for her, ført til den taabelige Fejltagelse, at Fru *Gautier Schmit* er nævnt blandt de nyvalgte Landstingsmdl., mens det skulde have været Frk. *Henriette Crone*. Frk. Crone blev valgt ind af det socialdemokratiske Parti. Hun er ansat ved Bogtrykfagets Arbejdsløshedskasse og fra 1907 Formand for Kvindeafdelingen indenfor Typograf-Forbundet. Et Forsøg paa at bringe et Billede af Frk. Crone er strandet paa, at hun ikke er i Besiddelse af et saadant.

Kvindelige Kunstneres retrospektive Udstilling.

Det er med ganske ejendommelige Følelser, man færdes ude paa den store og imponerende Udstilling af Kvinders Kunst, aabnet den 18. September i Den frie Udstillings Bygning.

Over et Tidsrum af to hundrede Aar spænder Udstillingen. Det fortrinligt redigerede Katalog giver Oplysninger over Følgerækken af de Kunstnerinder, der sætter de første Spor i dansk kvindelig Kunst.

Kobberstikkeren *Johanne Fosies* Navn er det første i Rækken (1726—1764). Hendes Fader var Tegnslærer for Sø-Kadetterne, men hans Datter var hans talentfuldeste Elev. Hun var kun 15 Aar gammel, da hun komponerede et Blad over Emnet „Christi Bespottelse“, og de smaa Stik paa Ud-

stillingen vidner om den Aandfuldhed, hun berømmes for af samtidige Skønaander.

Betegnende for de Hindringer, Tiden den Gang lagde paa Kvinders Vej, er det, naar Malerinden *Magdalene Margarethe Bärens* (1737—1808) først efter sit Giftermaal fik Lov til at se andres Malerier — unge Piger maatte ikke besøge Samlinger. Hun er repræsenteret paa Udstillingen med tre Blomstermalerier i Gouache (Vandfarver tilsat Gummibindemiddel), tre fortryllende Billeder, hvori hver enkelt Blomst fylder paa en for den ejendommelig Maade. I 1788 gjorde hun en Rejse til England, og hendes Navn nævnes i engelske Anmeldelser af Kunst. Af Kejserinde Katarine 2. af Rusland fik hun tildelt en Guldmedaille og 200 Specie-Dukater.

Om Blomstermalerinden *Christine Marie Løvmand*, født 1803, skrives der i en Kritik: „Megen Tak fortjener hun ved at have valgt simple Mark- og Skovblomster i naturlig Forekomst til sine Fremstillinger.“ Vi ser heraf, at Markblomsterne som male- risk Motiv indføres herhjemme af en Kvinde.

Men det vil føre for vidt at gaa i Enkeltheder — Kataloget har ca. 600 Numre, og disse repræsenterer samlet en storslaaet kvindelig Indsats i vor nationale Kunst. Som Malere, Billedhuggere, i Broderi, Vævning, keramisk Kunst, Udskeering i Horn, Porcellænsmaling o. s. v. viser de udstillende Kunstnerinder deres Dygtighed og kunstneriske Evner paa en værdig og flatterende Maade.

En af disse Dages mandlige Anmeldere af Udstillingen, føler sig delvis skuffet — ikke over Kunsten, der er udstillet — han indrømmer, at Salene rummer en Rigdom af udmærkede Kunstværker, men, siger han, „det var næppe uberettiget paa denne Udstilling at vente Program-

Om det bliver ad denne eller andre Veje, Spørgsmaalet skal løses, maa finde sin Afgørelse i en nær Fremtid. og hvem er i dette Tilfælde nærmere til at yde Raad end Kvinderne?

Da en ung Moder for nogle Aar siden befriede sig for sit levende Barn ved at kaste det i en Skarnbøtte førte denne Handling til Oprettelsen af et Hittebørns-hospital. Rent bortset fra hvad godt et saadant Hospital kan udrette mod de enkelte Børn, er det ikke den Vej vi skal gaa for at styrke Mødrenes Ansvarsfølelse, og vi maa haabe, at de sidste grufulde Begivenheder maa lede til andre og mere vidtrækkende Værn.

punktet: „Kvinders Indsats uddybet til særlig Indsats i Kunsten“ og i saa Henseende er Udstillingen for ham noget af en Skuffelse; særlig er han misfornøjet med, at Kvinderne har fulgt de mandlige Nutids-Kunstnere ud i den saakaldte moderne Kunst, der faar læst og paaskrevet.

Nu er der jo netop det vundet ved en retrospektiv Udstilling, at man føler en virkelig intens Glæde over selve Begrebet — Udvikling, og samtidig faar man fastslaaet, at der er ikke saa meget Grund til at tage sig Udskejelserne, som følger med ethvert Oprør, ret nær. Hver ny Slægt vil afbøde tidligere Slægters Fejl, saa gaar de for vidt, kommer til sig selv, og naar Grænsen er naaet, vender de tilbage til Begyndelsen. Ude paa Kvindernes Udstilling er de unge og mest yderliggaaende begejstrede for *Magdalene Margarethe Bärens* Blomsterbilleder — derfra hentes et nyt — gammelt — Løsen. Og har Kvinderne i deres Kunst, som denne Anmelder mener, „som Følge af Kvindesagens Sturm-und-Drang-Periode, hovedsagelig sat Energien ind paa at naa Ligestilling med Manden,“ saa er det jo ganske naturligt — den mandlige Kunst var jo deres Forbillede, men saa skal det ogsaa siges, at netop den saakaldte moderne Kunst, som her er udstillet af Kvinder, den virker personligere, mere afdæmpet og finere, end den gør hos mange af deres mandlige Kolleger og peger altsaa frem mod en egenartet kvindelig Opfattelse. Der er en vis Festlighed over denne Sal, præget, som den er af en dristig, men samtidig fin og frisk Farvesans.

En stor Sal er helliget vore dvgtige og talentfulde, kvindelige Billedhuggere.

Væverierne har megen Tiltrækning, ogsaa for den yngre Kunstner-Genera- tion. Fra Frankrig. forlyder det, at